

Bibliaóra – 2024. január 09.

Előfóhász: „Megítéli az Úr az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad. (ISám 2,10).” Ámen.

Ének: 26. zsoltár: „Légy, ítélőm Uram,…”

Előima: Kegyelmedbe kapaszkodva jöttünk össze felséges Ura mindeneknek, mert tudjuk, hogy úgy érkezel meg hozzánk, mint segítő és gondviselő Isten. Egyedül Te szeretsz bennünket, és elfogadsz úgy, amint vagyunk. Nálad a pogány gőgös nemzetvezér alázatot tanul és a beteg is egyaránt megtalálhatja a gyógyulást. Mindenki Téged vár. Mindenki Téged keres, mert Nálad van a kegyelem. Taníts csatáink közepette rád nézni, győzelmeinket kezedből venni, hitben erősödni, szeretetben sokasodni és reménységben megújulni. Olyan sok mindent szeretnénk, de most Rád bízunk magunkat és kérünk, add, hogy az egy szükséges dolog, lábaidnál való ülés, beszédeden való csüngés határozza meg ezt az órát, hogy Tőled tanuljunk, Általad gyógyuljunk és Benned reménykedjünk. Fiadban, jöjj, és újíts meg, véd szívének hústábláira a kegyelem ígéit, hogy Tied legyünk már itt a földön, s majd az örökkévalóságban. Ámen.

Ószövetségi alapige: Jeremiás próféta könyve 46. fejezet: *„Az Úr igéje, amely Jeremiás prófétához szólt a népekről: Egyiptomról; Nékó fáraónak, Egyiptom királyának a hadseregéről, melyet megvert Nebukadneccar, Babilónia királya az Eufrátesz folyó mellett Karkemisnél Jójákímnak, Jósiás fiának, Júda királyának a negyedik esztendejében: Készítsétek a pajzsot és a vértet: induljatok a harcba! Nyergeljétek a lovakat, üljetek föl, lovasok! Álljatok sorba sisakban, fenjétek a lándzsákat, öltsetek páncélt! De mit látok? Megrettennek, meghátrálnak, vitézeiket leverik, hanyatt-homlok menekülnek, vissza se néznek! Iszonyat mindenütt – így szól az Úr. Nem futhat el a gyors, a vitéz sem menekülhet meg. Megbotlanak és elesnek északon az Eufrátesz folyó mellett. Ki az, aki árad, mint a Nílus, vizei zúgnak, mint a folyamok? Egyiptom árad, mint a Nílus, vizei zúgnak, mint a folyamok. Ezt mondta: Elárasztom, elborítom a földet, városokat pusztítok el lakosaikkal együtt! Vágtassatok, lovak, robogjatok, harci kocsik, vonuljanak ki a vitézek, pajzsos fölszerelt etiópok és pútiak és íjjal fölszerelt lúdiak! De az a nap az Úré, a Seregek Uráé; bosszúállás napja, bosszút áll ellenségein. Pusztít a fegyver, amíg csak bírja, csurog róla a vér. Az Úrnak, a Seregek Urának véresáldozata ez észak földjén, az Eufrátesz folyónál. Menj Gileádba, és vegyél balzsamot, Egyiptom szűz leánya! Hiába a sok orvosság, számodra nincsen gyógyulás! Hallják gyalázatodat a népek, jajgatásod betölti a földet, mert egyik vitéz a másikba botlik, és elesnek együtt mindketten. Ezt az ígét jelentette ki az Úr Jeremiás prófétának arról, hogy eljön Nebukadneccar, Babilónia királya, és megveri Egyiptomot: Mondjátok el Egyiptomban,*

hirdessétek Migdólban, hirdessétek Nófban és Tahpanhészban! Ezt mondjátok: Állj elő, légy erős, mert fegyver pusztít körülötted! Miért menekül Ápisz, a te hatalmas istened? Nem tudott ellenállni, mert elkergette az Úr! Sokan megtántorodtak, egymásra hullottak. Akkor ezt mondták: Jöjjetek, térjünk vissza népünkhöz, szülőföldünkre a gyilkos fegyver elől! A fáraót, Egyiptom királyát szájhősnek nevezik, aki elmulasztotta az alkalmat. Életemre mondom – így szól a Király, akinek Seregek Ura a neve –: Oly bizonyosan bekövetkezik ez, ahogyan a Tábór ott áll a hegyek között, és a Karmel belenyúlik a tengerbe. Készítsd a holmidat, mert fogságba mégy, Egyiptom lakossága! Mert pusztasággá lesz Nóf, tűzvész miatt válik lakatlanná. Szépséges üszőborjú Egyiptom, de bögöly száll rá északról. Zsoldosai is olyanok benne, mint a hizlalt bikaborjúk; de még ők is megfordulnak, elfutnak mind, meg sem állnak, ha eljön rájuk a veszedelem napja, büntetésük ideje. Kígyó sziszegése hangzik, mert haderővel jönnek, és fejszékkel mennek neki, mint a favágók. Kivágják erdejét – így szól az Úr –, noha áthatolhatatlan. Mert többen vannak, mint a sáskák, és megszámlálhatatlanok. Megszégyenül Egyiptom leánya; északi nép kezébe kerül. Így szól a Seregek Ura, Izráel Istene: Csapással sújtom Ámón istent Nó városában, a fáraót és Egyiptomot, isteneit és királyait, a fáraót és azokat, akik benne bíznak. Azoknak a kezébe adom őket, akik az életükre törnek, Nebukadneccar babilóniai királynak és szolgálóinak a kezébe. De azután megint úgy laknak ott, mint hajdan – így szól az Úr. De te ne félj, szolgám, Jákób, és ne rettegj, Izráel! Mert én hazasegítelek a messzeségből, gyermekeidet a fogság földjéről. Visszatér Jákób, és békében lesz, gondtalanul él, nem háborgatja senki. Ne félj, szolgám, Jákób – így szól az Úr –, mert én veled leszek! Véget vetek minden népnek, akik közé szétszórtalak, de neked nem vetek véget. Megfenyítelek igazságosan, mert nem hagyhatlak büntetés nélkül.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-12. versek: Az időmeghatározás és a királyok felsorolása után belecsöppenünk a harcok sűrűjébe. A fáraó táborát legyőzhetetlen seregként, szinte fekete seregként írja le Jeremiás próféta, de a gyönyörű leírás mögött, mégis hiba csúszik a gépezetbe. A jól fölszerelt egyiptomi hadsereg könnyű - és nehézgyalogsága, a lovasság és a harci kocsik sorakoznak föl csatarendbe, de a táborban megbújik a pánik, az aggodalom és a félelem. A csata menetét nem írja le Jeremiás, de látomása arról szól, hogy a sereg vereséget szenved. A vereség pedig egy érzést vált ki mindenkiből: iszonyatot és borzadályt. Annak a látványa, amit nem is reméltek, teljesen másképp képzeltek, most valóság. Mindez rámutat arra, hogy Isten másképp cselekszik és rettenetes dolog Jahve kezébe esni. Ő nem csupán a történelmet alakítja másképpen, hanem ezzel a csatával tanítja Egyiptomot és a népeket arra, hogy kicsoda az Úr. Ő az élő Isten. (ld. Zsid 10,31) Drámai sorsfordulók, amiről nem is álmodtunk volna, az valósul meg Isten népe és a

népek életében. Bizony a pánik veszedelmet hoz. Bizony, az az ember, aki fél, még a csatarendbe állítottak közül is, válhat leggyengébb láncszemmé. Az ókori világ legnagyobb katonai hadseregével rendelkező ország is agyontapossa önmagát. Hiába vannak annyian mint a sáskák, Isten Lelke úgy munkálkodik bennünk, hogy a félelem eluralkodik rajtuk. Lehetséges ez? Valóság lehet mindez? Igen. Amikor az ember mást vár, másképp látja, de Isten cselekszik, mert hatalmasabb. Istennél minden lehetséges! A második szakasz (7-10. versei) ugyanezt írják le, de a fáraó szemszögéből. Aki hatalmas morajlást rendez. Olyan, mint a Nílus zúgó árja. Elindulása ilyen, de megérkezése már nem. Az áradat szinte mindenki vesztét hozza, és mégis van más út. Isten útja. Míg a Nílus vize áldást és jó termést ajándékozik az embereknek, addig ez az áradás a vesztébe rohan. A rövid vezényszavakat (9. v.), az egyiptomi hadsereg különböző egységeinek a nevei mind-mind arra mutatnak, hogy hosszú felépülés kell majd a nagy vereség után. A fáraó parancsszavai nem uralkodói elszántságáról és vitézségéről tanúskodnak, hanem fölfuvalkodottságáról. A fáraó elvakult, mert Jeremiás szerint a fáraó nem számol az egyetlen nagy Hatalommal, a világ tényleges Urával. A Seregek Ura bosszút áll, és a fáraó serege eltörpül Isten hatalmával szemben. Ő maga fogja legyőzni. Úgy folyik a vér, szinte patakszik, mint amikor áldozatot mutatnak be az Istennek. Isten nem tűri el az emberi gőgöt. Az Úr ledönti trónjáról a hatalmaskodókat. A gőgösöket megalázza. A harmadik szakasz e részben a következményeket ecseteli. Még hozzá a vereség következményeit. „Egyiptom szűz leánya” gyógyíthatatlan sebet kapott – mondja el megrázó képekkel a próféta. Érződik benne a teljes ironia. Nincs gyógyír sebeire, akár merre fut. Nem fog rajta segíteni senki. Az akkori orvosi tudományok színhelyei is fel vannak tüntetve, de a hírnév, az egyiptomi orvosok gyógyszerei nem segítenek. Csak a fájdalom elhordozása marad. Egyiptom jajgat, nyög, és jajveszékelt. Ez az ordítás csakis szégyenteljes bukására utal. Megszégyenül mindenki, még Nékó fáraó is, ha Isten akaratával szembe megy. Világuralmi tervei, füstbe ment tervek, mély és megrázó sebekkel tarkítva. Reménysége reménytelenség. Vágya, nem dicsőség, hanem csúfos bukás. Az eufráteszi csata, a nagy északi csata, teljes pusztulás Egyiptom számára. Dél országa megsemmisül.

13-24. versek: Ez a prófécia is Egyiptom ellen hangzik el, de a fáraó egyik nagy ellenségét domborítja ki előttünk. Prófétai látomásról és jövődőlésről van szó. Kr. e. 568-ban Nebúkadreccar valóban hadjáratot indított Egyiptom ellen, megszállta az országot, de akkor már Jeremiás nem élt. Nebúkadreccar Isten eszköze volt. Ez az első szakasz azzal kezdődik, hogy követeket küldenek Egyiptom városaiba, akik jelentik a hódító hadsereg közeledését, hiszen Egyiptom szomszédjai már nyögnek az ellenség csapásai alatt. A harc kimenetele nem kétséges: Egyiptom királya elbukott s vele együtt elbukik az egész ország.

Szertefoszlott a fáraó isteni nimbusza, bukása szégyenteljes. Gúny-névvel illetik az addig istenített fáraót. Aki a világ erősének tartotta magát, csődöt mondott. Szertefoszlott az álom. Isten az Egyetlen Király. Ő a világ Erőse. Ezért engedi meg az Úr, hogy a babilóniai hadvezér úgy vonuljon be Egyiptomba, amilyen impozánsan emelkedik ki a Tábor hegye a jezréeli síkságból, vagy amilyen fenségesen néz a Karmel hegye a tengerre. Nebúkadreccar elfoglalja és földúlja a fővárost, majd összeszed mindent és vihet mindent, amit zsákmányolt. Rabolhat, gyilkolhat és ölhet. Isten ítélete ez Egyiptom felett, mert vége van Egyiptom gazdagságának. A próféta 4 versen ecseteli ezt a mohón szerzett vagyont. A békeidőkben megteremtett jólét eltette ezt az országot. A próféta szépséges üszőborjúhoz hasonlítja Egyiptomot és még az idegen zsoldosokat is hizlalt bikaborjaknak mondja, akiknek szintén jóviláguk volt Egyiptomban, hiszen a katonaéletet nem kedvelő egyiptomiak jól megfizették őket. De ezzel mindennek vége. A bögölyök és sáskák újbóli csapása köszöntött be Egyiptomra. Északról sáskahad érkezett, hatalmas és halálos csípést mért a „Bögöly” Egyiptomra. Menekülnek a zsoldosok, mert veszedelem tört az országra. Magukra maradtak az egyiptomiak. A megszámlálhatatlanok seregével szemben nincs menekvés, mert az élükön a Változhatatlan áll. Favágók törtek be az országba és mindent aprítanak. Lépésről-lépésre teljesedik be Isten megmásíthatatlan akarata Egyiptom felett. Nincs kiben bizakodjon ez az ország. Elvész. Védtelen már az ellenséggel szemben. Miért teszi ezt Isten? Ő azért szégyeníti meg Egyiptomot, hogy a világbirodalom meglássa saját kereteit és korlátait. Senkinek sincs korlátlan hatalma. Senki sem örökkévaló az emberek közül. Senki sem viselkedhet istenként ezen a földön az emberek közül. Ez az Úr ítélete. Muszáj, hogy az Úr beleszóljon a dolgok menetébe, mert ez már így nem mehet tovább. Végül pedig érkezik a biztató szó, a bátorító beszéd népe irányába. A vigasztalás szavait később istentiszteleten elevenítette fel a zsidóság. Ott hangzott el. Ott építette a nép szívét és lelkét. A félelem elvétele és a békesség ígérete ma is áldás minden nép számára. Az az igazi gondtalanság, ha Isten cselekszik. Ott van, jelen van, és hatalma nemcsak ítélet, hanem ígéretek sokasága is népe számára. Hiszen nemcsak Egyiptom bukott el, hanem az Ő választottjain is ítélet van. Ők is fogságban vannak, úgy mint a világ nagyjai. Isten népe felett is ítéletet tart. Ezt ne feledjük el, de az Úr ígéretei erősek és beteljesednek. 70 év nem a világ. Összegyűjti népét az Úr és megmutatja gyermekeinek, hogy nemcsak Egyiptom felett, hanem Babilónia felett is Ő az Úr. A Nagy Király jobbjára oda is elér, ahol nincsenek zsoldosai, mert szereti az Úr az övéit és haragja nem tart örökké. Kegyelmet és irgalmat gyakorol, ígér, ad, hogy felemeljen és hazahozzon. Vigasztal, hogy élj. Bátorít, hogy remélj. Erősít, hogy Szava áldásként, balzsamként gyógyítsa. Velünk lesz.

Közének: 464. dicséret 3-4. versei: „Gyógyítsd meg sok nyavalyám...”

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 5. rész, 1-9. versei: *„Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembé. Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesdának neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van. A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege feküdt ezekben, és várták a víz megmozdulását. Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett. Volt ott egy ember, aki harmincnyolc éve szenvedett betegségében. Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: Akarsz-e meggyógyulni? A beteg így válaszolt neki: Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe. Amíg én odaérek, más lép be előttem. Jézus ezt mondta neki: Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj! És azonnal meggyógyult ez az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Az 5. fejezetnek négy része van, az első, ami a mai napi igénk, maga a gyógyulást tárja elénk. Ez Jézus második útja Jeruzsálembé János elbeszélése alapján. Jézus János evangélista szerint hatszor járt Jeruzsálemben. (Jn 2,12; Jn 5; Jn 7,2.10; Jn 10,22; Jn 12,12) Jézus most nem a templomra fókuszál, ahonnan kiűzte a kufárokat, hanem a kiközösítettek közé megy. Ő, Aki végül kiközösítetté válik, és áldozattá, új templomot épít teste által, hogy mindenki beletartozzon a közösségébe, olyan ünnepet szerez a betegeknek, amelynek gyógyulás és megújulás az eredménye. Ünnep van. Az Ige végében egy félmondatból megtudjuk, hogy milyen ünnep. Szombat van. Mi a szombat helyett a vasárnapot ünnepeljük, mert Jézus ekkor támadt fel a halálból. Üdvösségünk meghozóját, életünk legteljesebb gyógyítóját látjuk benne. Jézussal jön el az igazi szombat minden kiközösített számára. Jézus nélkül nincs vasárnapunk, nincs üdvösségünk, nincs reménységünk. Jézus a végső megoldás. Aki Jézusban jár, a teljességben lépked. Aki Jézusban jár, élete beteljesedés, amire már annyi éve várt. Sabbat, ünnep, a nyugalom napja, amely ma is hiányzik minden embernek. Nem a hétköznapi emberek ünnepe ez Jeruzsálemben, hanem azoké a népvézéreké, akik féltékenyen őrzik a Törvény és a Templom nagyságát, és nem képesek másra koncentrálni. A JUH kapunál történik mindez: *„Eljásíb főpap és rokonai, a papok kezdték építeni a Juh-kaput (Neh 3,1).* Itt gyűjtötték össze az áldozatra szánt állatokat. Itt egy tó, egy medence volt, északra a Templomtól, ahová összegyűlt az esővíz. Héber neve: Betheisda, jelentése bizonytalan: két forrás háza, az olajfák, a juhok, a kegyelem és irgalmasság helye. Öt oszlopcsarnokkal rendelkezik: kettő egymással szemben, az ötödik a középén található. Az öt oszlopcsarnok jelképes: Az Atya rámutat arra az ötös számmal, hogy a Mózes V. könyve megkötözi és börtönben tartja a népet. Az élettől távol és messze rekedt emberek. Isten Báránya

cselekszik a Juh kapunál, Aki elveszi a világ bűneit. Ő Isten legtökéletesebben bemutatott áldozata az emberért. Ezzel Isten minden áldozatbemutatást eltörült. Egy ember, aki szinte az egész emberiséget ábrázolja. Béna a többi béna között. Itt sok ember telepedett meg. Élettelenek közössége. Mint egy beteretelt csorda. Nem tudnak lábra állni. Nem tudnak felegyenesedni, hogy meglássák Megváltójukat. (ld. Lk 21,28) Földre vetettek, földből valók és oda is térnek vissza. A templomot, azonban felváltja Jézus szemében, ez az emberekkel megtöltött istálló. Vakok, sorvadtak: Nem járnak a törvény szerint. Száraz ágak, amelyek andalognak. (ld. Jn 15,6), száraz fa, (Lk 23,31), száraz kéz a zsinagógában (Mk 3,1) Száraz csontok (Ez 37). Ez jellemzi a beteg ember, a mozdulatlanság. Ezekkel szemben a víz felkavarodik. Víz, az élet szimbóluma. Megmozdult a víz, amikor a tavat töltötték fel, vagy ürítették ki. Nem állóvíz és nem halott víz. A mozdulatlanok várják a víz megmozdulását. Várták, hogy éledjen az ő halott egzisztenciájuk. Víz megmozdulása: változás az élettelen életbe. Miért vannak ott az emberek? Csak ezért! Időről időre a víz megmozdult! Az ember már nagyon régóta várta az Istentől a gyógyulást. Ez a víz, még ha gyógyvíz is, nem hozza el a várva várt eredményt. Csak javítja, de nem gyógyítja az életet. Nincs rá földi orvosság, még a tó vize sem segít. Fel-felbuzog a víz, de ez csak egy időre a halálfélelmet űzi el, nem képes gyógyítani. Az igazi élet ajándéka, ami után az ember úgy vágyakozik, nem származhat ebből a vízből, még a kútból sem, egyedül Jézustól, az Ő Szavából, Aki emberré lett. Isten az élet, Jézusban élet van, a mi életünk közösség Ővele: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet, hallgass a szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhetsz és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az Úr esküvel ígért oda atyáidnak: Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak (VMóz 30,20).”*

Ebben a tömegben Jézus észrevesz egy embert. Ilyen az ember. Ember, aki a saját betegségében él. Olyan állapot, aminek a lényege, hogy nem tud lábra állni. Megkötözve él saját boldogtalanságában. Keresi, kutatja, reménykedik, gondoskodni akar önmagáról, lassan pedig kialakul a saját identitása, sőt elfogadja a megbélyegzést is a társadalom részéről, hiszen ott van, ahová mások taszították. Nem tud lábra állni. Vakok és bénák, akiknek nincs belépésük a templomba: *„És ezt mondta Dávid azon a napon: Mindenki, aki öli a jebúsziaikat, nyomuljon a csatornához! Mert ezeket a sántákat és vakokat szívből gyűlöli Dávid. Ezért mondják: Vak és sánta ne menjen be a templomba (IISám 5,8)!”* Ők kimaradnak minden jóból. A jó pedig Isten magasztalása és dicsőítése. A saját osztályrésze ez. Saját élettere, temploma, hálósobája ez. Ő templomba csak, mint áldozat léphet be, nem mint örvendező. A szombat számára nem lehetne igazi ünnep. Ő csak tüzet csíholhat ott, ahol nincs oltár. Az élete valódi menekülés a rossztól és végül mindig csak a rossz az osztályrésze. 38 év. Két év hiányzik neki egy élethez. Hiszen akkor az átlag életkor 40 év volt. VMóz 2, 14-17 38 évet ír, amit Izráel népe a pusztában töltött. Ők meghaltak és

nem mentek be az ígéret földjére. Ez az ember is azért született, hogy meghaljon. Várja hát a saját halálát. Haldoklik, és Jézus már szinte az utolsó percben érkezik. Jézus hamarabb jön, mielőtt meghalna. Jézus látja őt. Isten Igéje élő és ható. Ő tudja, Ő látja, mert mindenki test, és Ő is testté lett. Egészséges akarsz lenni? Ez nem lényegtelen kérdés. Az igazi terapeuta rákérdez az egész életre. A vágy, a kérés, egyszerre kinyújtott karrá válhat, aki elfogadja az ajándékot. A samárai asszonyban Jézus felébreszti a vágyat az élő víz után. Ezt teszi itt is. A reménység már veszni látszik. A reménység hiánya nyilvánvaló. Isten azonban maga a szeretet, Aki éppen az életet osztja meg velünk. Mindenki olyan mértékben él vele, amennyire ajándékként fogadja. Reménység nélküli ember halott ember. Mozdulatlan, sehová sem jár. A vágy, az akarás jele annak, ami hiányzik, és szükséges, mint a fény a szemnek, amely szinte elsorvad fény nélkül. Figyeljük meg: Ez a férfi semmit sem kér Jézustól. Saját identitása: „Így születtem!” Nincs senkim. Saját szüksége magányába taszította. Ott van a tó szélén, de sohasem lép bele. Nincs alkalmas idő az életében. Csak egy rossz álom az élete. Ott marad mindörökké, ahová letették. Ő a legyőzött, és erre is játszik. Előre tudja, hogy mi életének a forгатókönyve. Minden illúzió, ami egyedül megkeseredésbe és csalódottságba torkollik. Ott csak azért van, mert máshová nem kell. Jézus szóval gyógyít. Világosságként érkezik. Kelj fel! A szó, amely újjáépít. Feltámasztja a halott embert és visszaadja az életét. Azért imádkozom, amit akarok, a gyógyulásra fókuszálok, akarom, ami gát az életembe, azt levetem. Ez az ember erre sem képes, úgy ahogy sokszor mi sem. Amikor sokkoló hatású az élet. Az életem akkor kezd változni, ha rádöbbenek Jézus által, hol vagyok, mit mond Ő az én életemre, és mit tesz Ő én velem.

Ötször szerepel az igében: az ágy. Az ágya az egészséges ember számára csak akadály, nem pedig a pihenés és a gyógyulás színhelye. Az ágy a megbélyegzés helye. Az ágy a törvény és a törvényeskedés helye. Messze van a víztől, még ám az élő víztől. Jézus keresi fel az ágyán fekvő embert. Halott volt, s íme él. A Szava, az élet Szava által jár. Megkötözött élet, ágyhoz kötött életek egyetlen megoldása Jézus. Tudjátok drága testvérek, hogy hány ágyhoz kötött ember szabad még a mi gyülekezetünk talaján is? Valakit az ágya hordoz, valakit pedig Jézus hordoz még a betegágyán is. Valakit a betegágya megkötöz, valakit pedig Jézus feloldoz.

Azonnal meggyógyult. Felkelni, vagyis megtartani Jézus beszédét. Istennel jární, lakozni. Jézus a mérget testéből kivette, amit az ördög belefecskendezett, és mégis nem az erein keresztül, hanem hallójáratán keresztül építi az életét. A szó mégsem szállt el, mert akinek nem volt embere, az többre becsülte Isten szavát, Jézus ajkáról felcsendülő reménységüzenetet, mint mások fecsegését. Az élet Szavával megajándékozott élet, egy olyan ember számára, aki már semmiben sem hitt, a gyógyulást hozta el. Az Úr a szombat felett is Úr. Elhozta a valódi megnyugvást a 38 éves beteg számára. Ő most tudta meg, hogy mi az igazi szombat. Gyógyulni, újulni Isten közelében. (Mk 2,17) Nem áldozat a beteg. Nem

az elvetettek gyülekezetét alkotják, a kiszáradt állapotban, a kiszolgáltatottság ideje alatt ott van Ő: „*Íme, az ember (Jn 19,5)!*” Ebbe az élettelen közegbe lép be a testté lett Ige. Az Ő Atyja házában (Jn 2,16) ezek a lakói. Jézus a jó pásztor, aki azért jött, hogy a saját nyáját összefogja és meggyógyítsa a béránykákat azáltal, hogy az Atya és Fiú kapcsolatát megosztja a bérányokkal. (Jn 10,1-21) Jézus egy olyan embert hoz vissza az életbe, amelyik haldoklik. Az élet, amely legyőzi a halált. Az ember, aki előtt Jézus áll, nem képes lábra állni, a maga nyomorúságos 38 évében él, és megfeszítette minden maradék erejét, hogy ebben a haldokló egzisztenciában létezzen. Nem gyógyítja meg a tó vize sem, ami az emberi természetet mutatja be, még a Jákób kutjából való víz sem oltja a szomjúságát, ami a Törvény képe. Az élet vize Isten ajándéka. Az Atya szeretete a Fiúban testet öltött. Ez a beteg ember tudja, hogy halálra van ítélve. Az Ige azonban megajándékozta gyógyulással e halálos kórból. Isten munkája éppen ez, szombat van, Isten és az ember nyugodalma, és ők mégis találkoznak.

Ebben a fejezetben 5xször szerepel az a szó, hogy egészséges, és ötször szerepel az a kifejezés a bérányra alkalmazva, hogy ember, majd 5xször az, hogy vegye az ágát és járjon. Jézus egy olyan embert gyógyít, aki egyáltalán nem volt egészséges. Úgy válik egészségessé, hogy engedelmeskedik Isten beszédének, és a 38 éves börtönének az eszközét kell felvennie. A halál várása, ez a betegek osztályrésze, de nem igaz: Jézus „*halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, vagyis az ördögöt (Zsid 2,14),...*” Aki eddig feküdt, most, felkel, elengedi a halálos elernyedését, a halál minden változatát, amitől rettegett, Jézus által életre kelt, mint Lázár (ld. Jn 11) és újból vándorrá válik, az Isten útján járó emberré. Milyen út lehet az, amiben ott él a bizonytalan várakozás, amely meglopja szívét és a szíve közepéből kiveti a reménységet? Jézus az a Fiú, Aki megszabadítja az egész világot. Egyetlen természeti jelenség sem képes arra, sőt még a vallásos törvényesség sem, csak az élő víz, amit Ő ad. Megszünteti a betegséget. Meggyógyítja az embert, amely tudatában van annak, hogy haldoklik. Vajon az egyház önmagára talál ebben az emberben, aki nem messze ül a víztől, és hamis váradalomban reménykedik? Az üdvösség attól a Fiútól érkezik, Aki élet ad annak, aki meghallja és engedelmeskedik Szavának.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Másnap János látta, hogy Jézus hozzá jön, és így szólt: Íme, az Isten Béránya, aki elveszi a világ bűnét (Jn 1,29)!” Ámen.

Ének: 300. dicséret: „Lelkem drága Jézusa,...”